

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 248. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665831519248/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

— Nei — jeg maa finde paa Udveie.

Hun blev pludselig opfindsom, hun havde tusind Planer. Og Hungersmerterne holdt inde, mens hun overveiede, ligesom en Taud, der hører op at smerte, naar man tænker paa Taudlægen.

Hun blev livlig, hun søgte, prøvede. Saa med et saa hun et bestemt Ansigt for sig, en rig Grossererfrue, for hvem hun var præsenteret.

Hun havde siden truffet hende i Selskab: Hun er Morfinist, havde hun sagt. Hun havde strax set det paa de nervøse Bevægelser, paa Blikket; i Aftenens Løb saa de ofte paa hinanden.

Ellen gjenkaldte sig atter hendes Ansigt, Træk for Træk, Blikket, Farven, Maaden at tale paa: ja — sagde hun — hun er Morfuist. Jeg vil spørge hende.

Hungeren drev hende, skød alle Indvendinger til Side. Natten gik, og Dagen var hende uendelig lang. Hun havde bestemt sig til at tage hen til Etatsraaden i Gothersgade Klokken et efter Frokost, men Klokken elleve lod hun spænde for: Hun vilde besøge nogle Ærinder først og spise Frokost hos en Konditor.

Men da hun kom ned i Vognen, sagde hun strax: Gothersgade. Hun kunde ikke vente. Men da de boiede ud paa Kongens Nytorv, biev hun greben af en pludselig Skræk, hun kunde ikke køre derhen og vilde opsætte.

— Larsen, raabte hun. Kør til Richardt.

Hun stod ud, bestilte et Par Kager og et

Glas Portvin. Og da det kom, gik hun uden at have rørt det, steg ind i Vognen igen og kørte til Gothersgade. Hun rystede som af Kulde.

Hun følte ikke sit Hjertes Slag, da hun raa-gede paa Porten og gik op ad Trappen. Hun var stakaandet, saa hun neppe kunde tale, da hun rakte Tjeneren sit Kort.

— Sig Etatsraadinden, at det haster.

Hun blev vist ind i en stor Dagligstue, og man bad hende vente. Hun var ligbleg og skælvede: Hvis jeg har taget Feil, sagde hun.

Pludselig stødte Etatsraadinden frem under Portieren.

Hun hilste familiært som paa en ventet Gæst. Ellen blev forbausot, lettet. Men saa slog det hende.

— Det er, fordi vi er medskyldige; og hun rødmede forvirret.

De talte lidt om ligegyldige Ting, anstrængte sig begge. Etatsraadinden saa uafbrudt paa hende, med et Smil.

— Hvor hun er fræk, sagde Ellen.

Saa gjorde Etatsraadinden en Bevægelse, som for at rykke hende nærmere. Men De sér saa daarlig ud sagde hun og strakte Haanden ud.

Ellen tog Hænderne til sig, som havde hun faaet noget slimet mellem Fingrene: Tak, sagde hun og gyste let, jeg er meget vel. Og hun reiste sig, Etatsraadinden saa hende ind i An-